

στραβά του πεύκα, τὰ σκευρωμένα ἀπὸ τὸ ἀνεμύδαμα τῆς ἀνοιχτῆς θάλασσης. Ἡ Μαργαρίτα διέλεξε τὸ δεύτερο, μὲ τὸ πυκνὸ του δάσος, γεμάτο ἀπὸ τὸ αἰώνιον μουρμούρισμα, μὲ τοὺς ψηλοὺς κάδους του ποὺ ἔβλεπαν τίς μακρινὰς χιονισμένες κορφάς.

Καὶ πρὶν νὰ χωριστοῦν, φιληθήκανε θλιβερά μὲ τὴ ψυχὴ σπαραγμένη ὅπως στὴ στερεὴ ἀγωνία, καὶ γνωρίζοντας τὴν ἀδυναμίαν τους, ποὺ ποτὲ δὲ θὰ μπορούσαν νὰ σκοτώσουν τὸν ἔρωτά τους, μήτε μὲ νήστιες μήτε μὲ προσευχάς, καὶ δὲν θὰ βαπτοῦσαν σ' αὐτὴ τὴν ἐξορία ἀνδρὶν τοὺς φωτίζει μὲ λίγο φῶς κάποια ἐλπίδα, συμφωνήσανε νὰ βλέπονται μιὰ φορά μονάχα τὸ χρόνο, τὴν ἡμέρα ποὺ ἔλθιζαν οἱ ἄγριες κερασίδες.

Ἀπελπισμένοι οἱ στεναγμοὶ τοὺς ἀντιχλοῦσαν τίς νύχτες, βουβοὶ καὶ πνιγμένοι σὰν τὰ βουίσματα τοῦ ζώου ποὺ χάσῃ τὸν ἀφέντη του. Εἶχαν τὸ μαρτύριο μὲς στὴν καρδίαν τους. Αἱμάτων τὸ μέτωπο, τὰ γόνατα, τὰ χέρια καὶ τὸ στήθος στοὺς βάρους καὶ στίς μύτες τῶν βράχων. Ἐπειτα πάλι, λίγο λίγο, ἡμέρωναν τὸν πόνο τους καὶ ἔθαφταν τὰ βάσανά τους μὲ πολὺ ὥρα γονατίσματα, μὲ τὰς ἐκστάσεις των, μὲ τὰ ὁράματα ποὺ φέρν' ἡ διψα καὶ ἡ νήστις. Ὁ Ὀνοράτος ἔβλεπε τὸν ἐαυτὸ του ἀνάμεσα στοὺς χοροὺς τῶν Ἀγίων, ξόρκιζε τοὺς πειρασμοὺς τοῦ Σατανᾶ, ἔφραζε ταῦτά του μὲ παχιά λάσπη γιὰ νὰ μὴν ἀκούῃ τὸ κελᾶϊδμα τῶν πουλιῶν ποὺ θὰ τοῦ θύμιζε πολὺ τὴ κρουσταλένια φωνὴ τῆς Λατρεμένης του, σφαλοῦσε τὰ μάτια γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὴ θάλασσα ποὺ, μὲ τὰ χρώματα τοῦ σμαραγδιοῦ καὶ ἀμεθύστου, θὰ τοῦ ἔφερνε στὸ νοῦ του τὴν παρὰδοξή ματιὰ τῆς Μαργαρίτας, καὶ τὴν κυματιστὴ χάρι τοῦ κορμιοῦ της.

Ὁ λογαριασμός τῶν ἁμαρτιῶν των σβύνονταν καὶ μίκραινε στοῦ Θεοῦ τὸ κατὰστικον. Καὶ ὅταν τέλος ζύπνησε τὸ καλοκαίρι καὶ σκεπάστηκαν οἱ ἀγριοκερασίδες καὶ οἱ ἀγκαθωτὲς προυνελιές σὰν ἀπὸ ἓνα μυρισμένο χιόνι, τότες καὶ ὁ ἅγιος ἡσυχος μ' ὅλη τὴν ἐμπιστοσύνη του στὴν Πρόνοια ξεκίνησε γιὰ τὸ μεγάλο νησί. Ὅπως ὁ Χριστὸς στὴν Τιβερίάδα λίμνη, περπατοῦσε στὸ κύμα ἐπάνω, μὲ τὴν χαρὰ στὰ μάτια καὶ ὁ χρυσὸς κύκλος ποὺ ἔσπεφάνωνε τὴν κεφαλὴ του, καθρεφτίζονταν μὲς τὰ γαλήνια νερά, καὶ τὰ ἐχάραζε, καθὼς προχωροῦσε μ' ἓνα αὐλάκι, ποὺ θάμπωνε τὰ μάτια.

Ἡ Μαργαρίτα τὸν περίμενε στὰ κρογιαλὶ γονατιστὴ, μὲ χέρι δαμένει.

Ἀγγέλοι ἐπετοῦσαν τριγύρω τους, καὶ δρόσιζαν μὲ τὰ φτερούγια τους τὰ μέτωπα τοῦ ἁγίου καὶ τῆς ἁγίας, σκορποῦσαν στὸν ἀέρα λουλουδιῶν φύλλα, καὶ βαλσαμμένα ἀρώματα, σὰν νὰ ἐσπλαχνίζονταν τοὺς φτωχοὺς ἔρωτεμένους ποὺ ἦσαν καταδικασμένοι νὰ χωριστοῦνε καὶ νὰ βασανίζονται μέρες καὶ πάλι μέρες...

Χωριστήκανε τὸ ἡλιοβασίλεμα καὶ ξανάπесαν

στὴν πικρὴ τους μετάνοια. Καὶ ὅταν ἦλθε πάλι τὸ φθινόπωρο νὰ κρεμάσῃ κόκκινα κομπολόγια στίς κλιματόβεργες τῆς βατομουριάς, ἓνα πρῶτ' ἔμπνόντας ὁ ἅγιος καὶ ἡ ἁγία, ἐνόμισαν πῶς τοὺς γελοῦσε καὶ τοὺς περιπαίξε κανένα ὄνειρο. Οἱ κερασίδες ξανά ἦσαν κάτασπρες ἀπὸ λουλουδία, ἐκουνούσαν μὲς στὰ ὕγρα τῆς αὐγῆς ἀντιφεγγίσματα τὰ παρθενικά τους τσαμπιά, καὶ βαλσαμῶναν τὸν ἀέρα μὲ μιὰ λεπτὴ μυρωδιὰ βανίλιας. Καὶ μὲ καρδιά γεμάτη εὐγνωμοσύνη, ὁ Ὀνοράτος καὶ ἡ Μαργαρίτα κατὰλαβαν πῶς ὁ Θεὸς, ποὺ τοὺς ἐσκέπαζε μὲ τὴν ἀτέλειωτὴ του καλωσύνη, ἔκαμε τὸ θῆμα του γιὰ νὰ ἔχουν, χωρὶς νὰ πατήσουν τὸν ὄρκο τους, αὐτὴ τὴν παρηγορία, αὐτὴ τὴ μακκρία παρηγορία νὰ ξαναβλέπονται μιὰ φορά ἀκόμα μέσα στὸν τόσο μεγάλο χρόνο...

I. ΓΡΥΠΑΡΗΣ.

ΚΑΡΔΙΑ ΣΚΕΠΤΙΚΙΣΤΟΥ

Μυθιστορία Η. ARDEL.

(Συνέχεια σελ. 14).

Αἱ σκέψεις αὐταὶ ἠγέρθησαν ἀποτόμως εἰς τὸν νοῦν τῆς Ἰσαβέλλας ὅταν εὗρεθῇ μόνη τὸ βράδυ εἰς τὰ δωμάτια της, ἀνήσυχος, νευρική, παρωργισμένη διότι πρὸ μικροῦ εἶχε προσέτι βεβαιωθῇ πόσον ἔξοχος μουσικὴ ἦτον ἡ Αἰλιαν.

Ὑπῆρχε λοιπὸν θλιβερόν τι μυστήριον ἀποβλέπον εἰς τὴν νεαρὰν κόρην καὶ τὸ ὅποιον ἐκράτουν ἀπόκρυφον ἐκεῖνοι ποὺ τὴν ἠγάπων. Ἴσως αὐτὸ ἦτο τὸ ἀσφαλὲς μέσον νὰ χωρίσῃ τὸν Ροβέρτον ἀπὸ τὴν Αἰλιαν ἐκείνην, ποὺ τῆς τὸν ἔκλεψε. Ἀλλὰ ποῖον νὰ ἐρωτήσῃ; πῶς νὰ τὸ μάθῃ; Πολυάριθμος ἀγγλικὴ κοινωνία συνηθοῖζετο εἰς τῆς κ. de Grouville· ἐκεῖ ἴσως ἡδύνατο νὰ συναντήσῃ ἐκεῖνον ἢ ἐκείνην, ποὺ θὰ τῆς ἔδιδε τὰς πληροφορίες, τὰς ὁποίας ἐπεθύμει ἤδη μετὰ ζέσεως πυρετώδους καὶ κακεντρεχοῦς. Καὶ πράγματι ἡ τύχη τὴν ἐβούηθει διότι νέον παιγνίδι garden-party διοργανίσθη εἰς τὸ Cytises· ἡδύνατο λοιπὸν ἀμέσως ν' ἀρχίσῃ αὐτὸ τὸ εἶδος τῶν ἐρευνῶν της, τὰς ὁποίας ἐπέσπευδε μετὰ πάθους κοκέττας, πληγείσης εἰς τὰ καίρια, εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς ματαιότητός της δηλαδὴ, καὶ ἡ ὁποία ἐπιδιώκει, ἀδιάφορον ἀντὶ ποίας τιμῆς, ταχεῖαν καὶ σκληρὰν ἐκδίκησιν.

Καὶ εἶχε προβλέψῃ μοναδικά. Πᾶσα ἡ κοσμοπολίτις κοινωνία, ἡ μᾶλλον ἐκλεκτὴ τοῦ Vevey εὗρεθῇ συνηθροισμένη εἰς τῆς κ. de Grouville ὅταν, δύο ἡμέρας κατόπιν, εἰσῆλθεν ἐκεῖ καὶ περικυκλώθη ἀμέσως περισσότερον ἄφ' ὅτι ἡδύνατο καὶ αὐτὴ νὰ ποθήσῃ. Ἀλλὰ πόσον ἔγραφε τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν σπουδὴν μεθ' ἧς ἐπέζητουν οἱ ἄνδρες τὴν γνωριμίαν της ἀφοῦ ὁ μόνος ὅστις τὴν

ἐνδιέφερε ὁ Ροβέρτος, δὲν ἦτο ἐκεῖ... Ὁ ἄρχετο; Καί, νευρική, συνωμίλει μετὰ τόσης ζωηρότητος ἢ ὅποια τῆς προσέδιδε ἀμύθητον αἴγλην.

—Εἶναι δυνατόν, κόμησσαι, νὰ φθάσωμεν μέχρ' ὑμῶν; εἶπε φωνὴ τις ὀπίσθεν.

Ἄδιόφορος ἐστράφη καὶ ἀνεγνώρισε τὸν βαρῶνον Hurel, εἶδος γηραιῶ διπλωμάτου, χαριέντος ἄλλ' ἀσημέντου, τὸν ὅποιον συνήντα εἰς τῆς κ. de Grouville, εἰς τὸ Παρίσι.

—Κόμησσαι, ποία θεότης εὐνοῦς σᾶς ὡδήγει ἐδῶ, κατὰ τὴν βραχεῖάν μου ἀπὸ τὸ Vevey διαβάσαι;

Ἢ Ἰσαβέλλα μὲ ὀλίγας λέξεις τοῦ ἀπεκρίθη. Τὴν ἤκουε μὲ ἥθος προφανοῦς εὐχαριστήσεως καὶ ἐκάθησε πλησίον τῆς ἐνθουσιασμένως ἐκ τῆς συναντήσεως των. Καὶ ἡ ἰδία ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐλάμβανε κάποιαν εὐχαρίστησιν ν' ἀνακαλῇ τὰς παντοίας ἀναμνήσεις τοῦ Παρισινοῦ βίου, νάκουῃ τὰ φιλοφρονήματά του χωρὶς νὰ δίδῃ πολλὴν σημασίαν εἰς αὐτὰ, ὅπως τὸ λαίμαργον παιδί ποὺ γλύφει ἀδιαφόρως ὅλα τὰ ζαχαρωτά.

Ἄλλ' αἰφνης ἔπαυσε νάκουῃ καὶ τῆς ἐφάνη ὀχληρὸς. Εἰς τὴν μεγάλην αἰθούσαν εἰσῆρχετο ἡ λαίδυ Evans καὶ ἡ Αἰλιαν.

Ἄ! βέβαια ἦτο πολὺ εὐμορφὴ ἀκόμη ἡ Ἰσαβέλλα, ἀλλὰ ποτὲ δὲν εἰσπόρει νὰ ἐπισκιάσῃ τὴν ἀνθισμένην ἐκείνην νεότητά. Μὲ ζηλότυπον βλέμμα τὴν ἐπεσκόπησε ἀπὸ τὴν ἄκρην τοῦ μικροῦ τῆς ὑποδήματος μέχρι τῶν ξανθῶν πλεξιδῶν, ποὺ ἐκυμάτιζον ἐπὶ τοῦ μετώπου της. Καὶ πῶς ὄχι!... Ἐκεῖνο ποὺ τὴν ἔκαμνε τόσον ἐπαγωγὸν δὲν ἦτο διόλου τὸ φέρεμά της, ἀλλὰ τὸ διπλοῦν ἄθος τῶν γαλανῶν τῆς ὀφθαλμῶν, ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ ζωῆς, ἡ ἐκτάκτου λεπτότητος καὶ διαφανείας σάρξ, τὰ στρογγυλὰ τῆς χεῖλης τὰ ὅποια τόσον ἀνεδεικνύοντο ἐμπροσθεν τῶν γαλακτωδῶν τῆς ὀδόντων.

Ἢ Ἰσαβέλλα τὸ ἐνόησε καὶ τυφλὴ ἐπιθυμία νὰ συντρίψῃ τὸ νεανικὸν ἐκεῖνο θέληγτρον ἐτάραξεν ὅλα της τὰ νεῦρα. Δὲν κατενόησε μόνη ἐπίσης τὸ ταχὺ βλέμμα μὲ τὸ ὅποιον ἡ Αἰλιαν ἀνεζήτησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τὸν Ροβέρτον; Ἐκεῖνου ἀπόντος, οἱ ἄλλοι δὲν ὑπῆρχον δι' αὐτήν, καὶ ἡ Ἰσαβέλλα ἠσθάνθη χαϊρέκακον θρίαμβον ἐκ τῆς ἀπογοητεύσεως τῆς νεαρᾶς κόρης. Ἐπειτα κατεχομένη ὑπὸ ἰσχυρᾶς ἀνάγκης νὰ μάθῃ τί ἔλεγαν γύρω της περὶ τῆς Αἰλιαν ἐστράφη πρὸς τὸν βαρῶνον Hurel καὶ ἠρώτησεν περιφρονητικῶς, ὑποδεικνύουσα διὰ τοῦ ριπιδίου της:

—Ποία εἶναι αὕτη;

—Αὕτη ἡ κόρη! Μία ἀγγλίς, ἡ λαίδυ Αἰλιαν Evans.

—Μάλιστα τὸ γνωρίζω αὐτό. Καθήμεθα εἰς τὸ ἴδιον ξενοδοχεῖον.

—Εἰς τὸ ἴδιον ἐπίσης καὶ μὲ τὸν φίλον μας Νωρῆ, εἶπεν ὁ βαρῶνος συστέλλων κκαθοδύλων τὸ λίαν μικρὸν στόμα του. Καὶ ὅσον ψυχολόγος

συγγραφεὺς καὶ ἂν εἶναι καὶ πεπορωμένος ὁ Νωρῆ μοῦ φαίνεται πῶς κατετάχθη εἰς τὴν φάλαγγα τῶν θαυμαστῶν τῆς νεαρᾶς αὐτῆς καλλονῆς, ἡ ὅποια πράγματι ἦτο ἡ μᾶλλον ἄξιοσημείωτος μεταξὺ τῆς παροιτιάς μας, πρὶν ἢ ἔλθῃτε ὑμεῖς ἐδῶ, κόμησσαι.

Ἐκχευε μικρὴν τῆς κεφαλῆς κλίσιν καὶ ἠρώτησεν ἀκόμη.

—Εἶναι κληρονόμος, δὲν ἔχει οὕτως;... καὶ ἀπὸ παλαιὰν οἰκογένειαν...

—Ὁὐμ... οὐμ... κληρονόμος... Ἢ λαίδυ Evans ἔχει ἀμέτρητον περιουσίαν, ἀλλ' ἡ ἀνεψιά της... Ἄν πιστεύσω εἰς τὰς παλαιὰς μου ἀναμνήσεις—χωρὶς νὰ δύναμαι νὰ διαβεβαιώσω τίποτε—ὁ πατήρ της Δος Evans, καθ' ὅσον ἤκουσα νὰ λέγεται εἰς Ἀγγίαν, θὰ ἦτο λίαν ἄθλιον ὑποκείμενον καὶ δὲν ἄρρησε κληρονομίαν εἰς τὴν κόρην του...

—Ἄ! ἔκαμνε ἡ Ἰσαβέλλα μὲ ἐκφρασιν ἐνδιαφέροντος τόσον ζωηράν ὥστε ὁ διπλωμάτης ἠσθάνθη πληρεστάτην εὐχαρίστησιν ποὺ τὴν ἐδέσμευσε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Καὶ ἐνθαρρυνόμενος ἀπὸ τοιαύτην ἀρχὴν ἐξηκολούθησε μετὰ σπουδῆς.

—Θεέ μου, κόμησσαι, πρωτοπικῶς δὲν εἶμαι καὶ ἀρκούντως πληροφορημένος ὅσον ἀφορᾷ τὴν οἰκογένειαν τῆς Δος Evans, τὴν ὁποίαν καὶ ἐπὶ τέλους δὲν ἐγνώριζον καθόλου. Ἄλλ' ἂν σᾶς ἦτο εὐχάριστον νὰ ἔχετε μερικὰς πληροφορίας περὶ τῆς καταγωγῆς τῆς νέας αὐτῆς, εἶμαι ὅλος εἰς τὴν διάθεσίν σας διὰ νὰ σᾶς προμηθεύσω τόσον πλήρεις ὅσον θὰ ἐπιθυμούσατε. Γνωρίζω ὅτι ἡ λαίδυ Evans ἔχει κτήσεις κληρονομικὰς εἰς Κορνουάλλην, ἔχω δὲ εἰς τὴν Ἀγγλίαν φίλους οἱ ὅποιοι θὰ ἠδύναντο νὰ μοῦ παράσχωσι τὰς ἐκδουλεύσεις τῶν.

—Τότε εὐχαρίστως θὰ καταγραφασθῶ τῆς εὐγενοῦς σας προτάσεως, εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα τῆς ὁποίας ὁ λάρυγξ ἦτο ξηρὸς καὶ τὰ χεῖλη φλογισμένα. Ἐγὼ πολὺ σπουδαίαν ἀφορμὴν νὰ ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίσω πᾶν ὅ,τι ἀποβλέπει τὴν μίς Αἰλιαν. Ἀλλὰ θὰ μὲ ὑποχρεώσετε νὰ μὴν κάμετε εἰς κανένα λόγον περὶ αὐτῆς τῆς ἐντολῆς τὴν ὁποίαν σᾶς ἀνέθεσα. Ἄν θεῖτε, ἄς μὲνῃ μυστικὸν μεταξὺ μας.

Ἐἶχε ἀρχίσῃ τὴν φράσιν της μὲ τόνον ἡμιπαιγνιώδη, συνοδεύουσα αὐτήν μὲ τὸ μειδίαμα ἐκείνο, ποὺ ἐπεφύλαττε δι' ὅσους εἶχον τὴν τύχην νὰ τὴν εὐχαριστῶσι καὶ τὸ ὅποιον ἔκαμνε τόσον ἐκφραστικῶς λαμπρὰς τὰς μαύρας κόρας τῶν ὀφθαλμῶν της. Ἀλλὰ τὸ μειδίαμα ἠφανίσθη ἀμέσως· εἶδεν αἰφνης τὸν Ροβέρτον πλησίον τῆς Αἰλιαν...

(Ἀκολουθεῖ).

